

HUIPPUSAKKIA

the folk
of the fell top

HUIPPUSAKKIA

the folk of the fell top

SIINÄ ON ANKARIEN olojen koulimaa ja kurittamaa kovaa porukkaa. Tuhansien ujeltavien pakkasviimojen piiskaamaa ja raskaan talvipuvun rampauttamaa sitkeää sakkia, joka nousee aina uudelleen.

Se on huippupaikoille kokoontunut kummajaiskansa. Vaarojen ja tuntureiden lakimaita asuttava rujo heimo, kaamospimeän ja yöttömän yön lapsia.

Katse kiertää väkijoukossa. Soukkaa ja tanakkaa, pitkää ja pätkeää, suoraa ryhtiä ja taipuisaa kumaraa. Jotkut erillään muista, toiset yhteen kokoontuneina.

—

Tuolla pitävät jätit ja kääpiöt neuvonpitoaan, tuolla nuokkuu humalainen jätkäsakki toisiinsa nojaillen. Suoraselkäinen upseeri virheettömässä lumipuvussaan tähyää päätä pidempänä yli taigan. Tuolla kumppanit paaskaamassa kuuraista kättään ja juoruämmät kuiskimassa keskenään. Rakastavaiset toisiinsa kietoutuneina ja jonkun reippaaseen tervehdykseen heilahtanut vihreä havukämmen tykkylaskosten lomasta. Monenmoista hahmoa kylmän talviauringon ja revontulten alla.

Siellä täällä näkyy reikiä, mustia repeämiä ja hiushalkeamia valkeassa lumipuvussa. Tuuli on ravistanut puukansaa. Se on tarttunut pitkäkätisimpiä viittoilijoita käsivarsista, nitkutellen ja niivitellen onnistunut murtamaan niiden paksun peskin kilpilaatoiksi, jotka hierrettyine saumoineen erottuvat mustina verkkopaitoina muutoin yhdenmukaisesta asustuksesta.

Siinä se seisoo, taigan talven karaisema joukko, joka kevättalven auringossa alkaa kuoriutua naamiaisasuistaan ja riisua talvikamppaitaan valmiina imemään lyhyen kesän valon ja lämmön.

HUIPPUSAKKIA

the folk of the fell top

THEY ARE TOUGH, trained and disciplined by severe conditions. A tenacious company, whipped by whistling winter winds and stifled by heavy winter coats, who keep rising again and again.

They are a peculiar people gathered on the summits. A disfigured tribe living atop the fells, children of the polar night and midnight sun.

My gaze circles the crowd. Slim and stout, tall and short, upright and bent. Some stand alone, others huddle together.

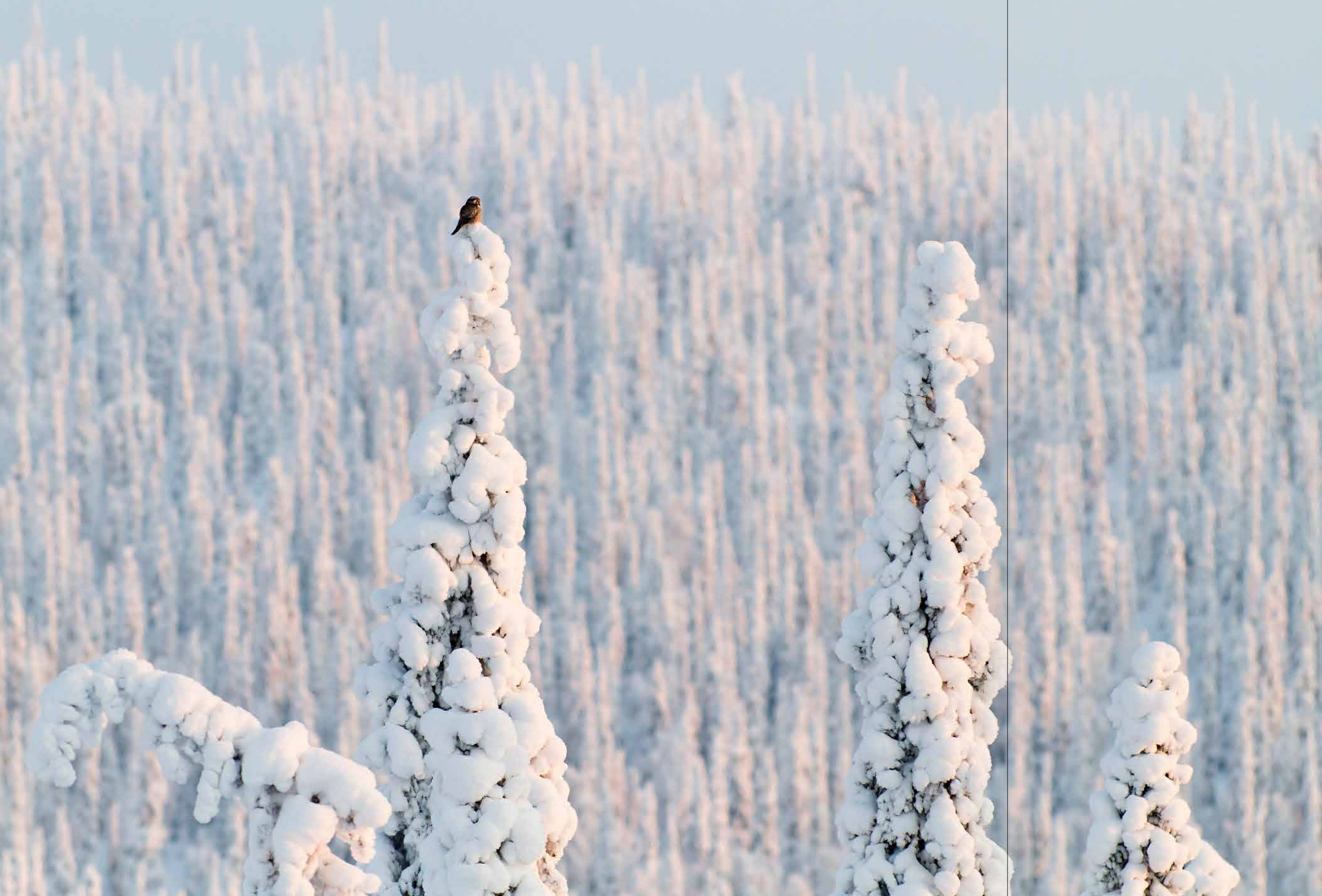
—

Here I see giants and dwarfs holding council; there a group of drunken young men leaning on each other. An upright officer in his flawless snow uniform gazes over the others' heads at the taiga. I see partners shaking frosty hands and old gossip ladies whispering in each other's ears. Sweethearts embracing and one green hand briskly raised in greeting from under the folds of snow. A motley bunch under the cold winter sun and the northern lights.

Here and there I see holes, black tears and fissures in white snow suits. The wind has shaken the tree people. It has grabbed the longest arms and wiggled and jerked, breaking their thick snowsuits into tiles with chafed seams. It looks like they are clad in mail amidst the otherwise uniform clothing.

There they stand, a party hardened by the taiga winter. In the spring sun, they begin to shed their winter costumes, preparing to soak in the light and warmth of the quickly passing summer.

On siellä muitakin. Kärpän musta hännänpää vilahtaa kuusi-
neidon leveän kotelomekon alle. Hiiripöllö tähyttää tykky-
ukon päälle ja päättää metsämyyrän maisen matkan. Orava
murustelelee käpyroskaa honkaherran valkealle rinnukselle ja
tikan pajalla taotaan töitä läpi koko lyhyen päivän. Mettäkanat
tallaavat jälkinauhojaan lumelle kutitellen tunturikoivujen
varpaita kevyin nokkaisuin. Täällä eletään. Mielikuvituksen
tälläkin puolen. ❧

There are others, too. The black tip of a stoat's tail slips under
the wide sheath dress of a spruce damsel. A northern hawk
owl stands guard on the crown of a snowman. Suddenly it
dives, and a bank vole's earthly life comes to an abrupt end.
A squirrel drops cone crumbs on the white breast of a pine
gentleman, and a woodpecker hammers all the short day.
Grouses tread ribbons on the snow, tickling the toes of downy
birches with light pecks. There is life even here, on this side of
the imagination. ❧

